

„Naša maminka a otecko robia všetko pre to, aby sme mali toto teplé oblečenie na zimu. Sneh je naša jediná hračka.“ Usmiala sa Katka, keď vysvetľovala Lili situáciu. Lili sa len posmešne uškrnula. „Nuž, smola. Tak sa choďte hrať do snehu.“ Kývla nad nimi rukou. Katka chytila Naďu za ruku a naštvane vystrelila von z izby. Postavila Naďu pred seba, chytila ju za plecía a hovorí jej: „Nadka, mali by sme zobrať Lili do mesta na horúcu čokoládu, čo povieš?“ Zaškerila sa. Nadka pokrútila hlavou. „No ja neviem, veď vidíš, že nemajú na teplé oblečenie, bude jej zima!“ Zahlásila. Katka sa zákerne usmiala od ucha k uchu. „Veď práve.“

Dievčatá boli už na pol ceste do mesta, ktoré sa nachádzalo pol hodinu pešo od ich domov. Chodník do dediny bol veľmi klzký a snežilo trochu viac, než obvykle. Lili sa zúfalo šmýkala so svojimi plátenkami a studený vzduch jej pery sfarbil do fialova. „Dievčatá, asi by som sa radšej vrátila domov.“ Zahlásila Lili. Katka sa na ňu zaksichtila. „Ale čo, paničke je nebudaj zima?“ Lili sa na ňu prekvapene pozrela. Po chvíli sa však otriasla a radšej utiekla domov.

Pri večeri Katka neprehodila s rodičmi ani slovo. Došlo jej, čo spôsobila. Lili môže teraz ochorieť, bude podchladená. A to všetko len preto, že jej závidela jej život plný krásnych hračiek. Okrem toho, zajtra bude Štedrý večer. Musí sa jej ospravedlniť. To nebola predsa ona. Ovládla ju závišť, hnev. Obidve sestry dostali od rodičov predčasný darček – nové otepľovačky. Katka dostala výborný nápad. Už aj sa obliekala a bežala k susednému domu. Raz zazvonila a dvakrát zabúchala, celá zadýchaná a plná adrenalínu. Vo dverách sa po chvíli zjavila Lili, ktorá sa tam očividne ledva doplazila, s hrubou dekou okolo ramien a nosom červeným ako sob Rudolf. „Lili... veľmi ma mrzí, čo som spôsobila. Môžem ísť na chvíľu dnu?“ Lili neisto prikývla a vzala Katku do svojej izby. Katka vytiahla z tašky čisto nové otepľovačky a podala ich Lili. „Toto je pre teba. Vianočný darček a zároveň darček na uzmierenie.“ Usmiala sa. Lili jej úsmev opätovala. „Žiarlila som Lili a dovolila som hnevu, aby ma ovládol a skoro som ti vážne ublížila. Prosím, odpusť mi ak môžeš, chcem byť tvoja kamarátka.“ Lili sa na Katku zoširoka usmiala. „Veľmi rada budem tvoja kamarátka a tiež ma mrzí, že som bola taký chvastúň. Vyber z týchto hračiek čokoľvek pre seba a pre svoju sestru. Rada sa s vami podelím.“ Obe dievčatá sa na seba šťastne usmiali a zotrvali v dlhom kamarátskom objatí. Obe rodiny potom spolu išli do dediny na trhy a spriatelili sa.

Antonymum závišti

Príbeh vám určite veľa prezradil. Skúste mi teda teraz prezradiť vy, ako by ste bojovali proti závišti, a to jej protikladmi:

*Autor textu: Daniela Nešťáková; Ilustrácie: Mgr. Mária Pauková;
Technický redaktor: Mgr. Anna Záhradníková
Pre vlastnú potrebu vyrobila Starokatolícka cirkev na Slovensku, sekcia Biskupský seminár, 2022
Chrenovská 15, 949 01 Nitra*

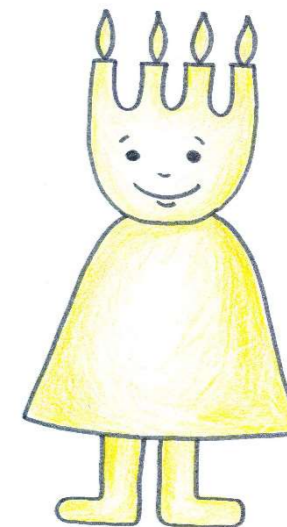
Adventníček

Milé deti,

Máme pred sebou poslednú adventnú nedeľu. Som si istý, že sa už neviete dočkať toho krásneho sviatočného kľudu, leňošenia, hrania sa a jedenia dobrôt.

Avšak skôr, než sa poslednýkrát za tento rok rozlúčime, mám pre vás ešte nejaké to čítanie a úlohu na záver. Pevne verím, že naša tohoročná spoločná cesta vám dala veľa dobrého, a že toto všetko neskončí len mojim posledným príhovorom a konečnými riadkami, ale že budete v mojom posolstve pokračovať aj ďalej a budúci rok sa budete na mňa tešiť rovnako, ako ja na vás.

Povedzte mi ešte, aké antonymá ste si zapísali k slovu sebeckosť? Splnili ste aktivity, ktoré som vám tu minulý týždeň zanechal na úlohu? Určite áno! Som na vás veľmi hrdý. Vrháme sa teraz na ďalšie dobrodružstvo, kde pretvoríme poslednú zlú vlastnosť na cnosť!

Pár slov na zamyslenie

Koľkokrát za svoj doterajší život, milé deti, ste veľmi, až priveľmi túžili po niečom, čo má váš kamarát? Alebo niečo, čo má váš bratranec, súrodenec, či dokonca možno len okoloidúce dieťa. Koľkokrát ste až chorobne túžili po tom novom telefóne, ktorý doniesol spolužiak minulý týždeň do školy? Existuje nejaká vec, kvôli ktorej ste pocítili až hnev za to, že ju má niekto iný a vy nie?

Ak vám to niečo hovorí, nebojte sa. Všetci sme sa takýmito myšlienkami určite aspoň raz previnili. Túžba po tom mať niečo, čo má náš blízky a my to mať nemôžeme. Hnev na neho za to, že nám sa nedarí danú vec získať. Dôležité je však to, čo pre to urobíme my, aby sme sa takýchto pocitov zbavili a odľahčili tak svojho ducha o túto nepeknú vlastnosť.

Ako ste už možno tušili, a ak ste správne tušili – táto zlá vlastnosť je závišť. Poďme sa teda ďalej pozrieť na to, čo to vlastne je, ako sa to prejavuje a čo urobiť pre to, aby sme ju na tomto svete eliminovali.

Závišť

Závišť sa prejavuje mnohými spôsobmi a vinný je človek, ktorý ju nechá zvíťaziť, ale aj človek, ktorý je vedome živí. Dievčatko na obrázku ukazuje novú tašku svojej kamarátke. Chváli sa ňou, strká ju kamarátke do tváre, povýšenecky sa usmieva, pretože má niečo, čo si jej kamarátka nemôže dovoliť. Kamarátka, ktorá stojí po ľavej strane sa mračí. Premáha ju hnev, že dievčatko si môže dovoliť stále nové a drahé veci. Ešte k tomu sa tým všetkým chváli a povyšuje sa nad ostatné deti. Kamarátka rozmýšľa teraz nad rôznymi spôsobmi, ako dievčatku ukázať „jej miesto“ a ako ju ponížiť, aby sa cítila lepšie, že si také drahé veci nemôže dovoliť. Premáha ju jej vlastný hnev voči druhému človeku a materiálnej veci.

Tak čo deti, pripadá vám toto ako závažný hriech? Na prvý pohľad sa to môže zdať ako malichernosť, ako niečo, čo je prirodzené a každý človek sa s tým stretáva. Z časti môžete mať pravdu. Naozaj sa s tým stretáva každý človek, ale v žiadnom prípade to nie je malichernosť, pokiaľ to necháme zájsť do krajnosti. Iste, že každý si raz za čas povie: „Ej, to je ale krásny bicykel, kiež by som taký mal/mala!“ To je v poriadku. Hranica závišti je tam, kde sa v človeku vyvinie z tejto vety hnev na to, že daný človek takú vec má a vy nie.

Závišť je veru nepekná vlastnosť. Dokáže rozvrátiť rodiny, poštváť kamarátov proti sebe. Závišť rozdeľuje a ubližuje. A obe strany dokážu byť vinné, takže si treba dávať pozor v oboch prípadoch.

Príbeh

V malej dedine na severe Slovenska, hlboko v horách, žilo dievčatko menom Katka. Žilo tam so svojimi rodičmi a mladšou sestrou. Keďže žili v horách, počasie tam bolo trochu iné ako smerom na juh. Zimy boli chladné, snehu vždy napadlo aj niekoľko metrov a chodníky či cesty sa nestíhali odhrabávať a soliť, takže boli vždy poriadne šmykľavé.

Blížilo sa obdobie Vianoc a na dedinskom námestí sa pomaly otvárali stánky s rôznymi druhmi vianočného pečiva, teplého punču, čaju a horúcej čokolády a takisto ručne tvorených výrobkov šikovných občanov a vytrvalých detí, ktoré sa na tieto trhy pripravovali už posledné tri mesiace. Katka milovala tento čas. Všetko bolo čarovné, vysvietené, rozvoniavalo ihličie a sniežik poletoval a tancoval vo vzduchu ako jemné páperie. So sestrou sa vždy na ulici šantili, chytali malé vločky na jazyk, robili v snehu anjelikov, stavali si pevnosti a guľovali sa. Prostá radosť, ku ktorej nepotrebovali nič viac, ako jedna druhú. Jedného dňa pristavilo vedľa ich domu veľké auto. Vybehli z neho dvaja statný chlapi a začali usilovne nosiť obrovské kartónové krabice dovnútra domu. „Asi noví susedia,“ poznamenala Katka, „snáď budú mať dievčatko alebo chlapca, s ktorým sa budeme môcť kamarátiť!“ Po malej chvíli sa po ceste dogúľalo ďalšie auto. Vystúpila z neho pani, ktorá bola krásne upravená, vyvoňaná a očividne aj veľmi... meštianska. Vysoké a tenké

podpätky jej zapadli do hlbokého snehu presne v okamihu, keď sa pohla smerom k domu. Aby to nebolo málo, pri druhom kroku sa šmykla na hrubej vrstve ľadu, jedna noha jej vystrelila na východ, druhá na západ, a len tak tak ju stihol zachytiť vysoký pán v obleku s kravatou a s naleštenou holou hlavou. „Pozor drahá, snáď sa mi tu nedolámeš hneď v prvý deň.“ Zasmial sa, no jej to očividne vtipné neprišlo. „Pod'von, Lili!“ Zakričala pani smerom k autu. „A pozor, nech sa nešmykneš v tejto diere.“ Zamrmlala. Katka sa pozrela na sestru a tá jej zmätený pohľad opätovala. Ešte chvíľu stáli ako zmrznuté, aby videli vychádzať dievčatko menom Lili, ktorá bola ich nádejná kamarátka. Keď však Lili vyšla z auta, dievčatám padli sánky až k ľadu na zemi. Na nohách mala plátenky, oblečená bola do úzkych riflí s obrovskými dierami a na vrchnej časti tela mala tričko, ktoré jej ledva zakrylo pupok. Ledva to celé zachraňovala kožená bundička, ktorej asi odpadol zips, inak si dievčatá nevedeli vysvetliť, prečo nie je zapnutá. Dievčatko sa na nich očkom pozrelo, ale so vztýčenou hlavou pokračovala smerom dnu. „Snáď sa bude môcť ísť hrať s nami.“ Potešila sa Katka.

Ihneď ako začal nový deň, Katka so sestrou sa náhlili von. Navrstvili sa ako cibuľa, nahodili čiapky, šály, rukavice a snehule a už aj hybaj von. Ich prvé kroky mierili k susedskému domu, predstaviť sa a vypýtať Lili von. Hneď ako zaklopali, vo dverách sa objavila malá Lili. „Ahoj! Ja som Katka a toto je moja mladšia sestra Naďka! Pôjdeš sa s nami hrať von?“ Lili prevrátila očami. „A čo vonku? Máte tu nejaké snežné skútre? Alebo ideme do mesta pozrieť nejaké handry?“ Dievčatá sa na seba zmätene usmiali. „Ale my predsa máme handry aj doma! Maminka má na riad dokonca 4!“ Lili sa chytila za čelo. „Mohla som si myslieť, že táto dedinská spodina tu nič nemá. Poďte dnu, zahráme sa na Xboxe.“ Lili pozvala sestry dovnútra. Chodba bola obrovská. Obložená mramorom a na každom rohu bola akási divná socha pokrútených tvarov, ktorá predstavovala len Bohvie čo. Cez veľkú sálu prešli ku schodisku a hore nádhernými, masívnymi, drevenými schodmi sa dostali do ďalšej dlhej chodby, ktorá viedla až k izbe Lili. Dom sa im vždy zdal obrovský, no teraz bol ešte väčší. Lili mala v izbe všemožné druhy hračiek. Obrovské plyšáky, domčeky pre bábiky, čajové súpravy... No centrom všetkého bol obrovský televízor, ktorý tiež len Bohvie ako mohol držať, keď bol tak tenučký. Lili nezaujímalo nič, len ten televízor, ku ktorému bola pripojená konzola, ktorá sa zdá sa nikdy nevypínala. Dievčatá si sadli na obrovské vaky pred televízorom a pozorovali Lili, ako hrá hru s podivným prístrojom na ktorom stláčala čudlíky a nepatrne pripomínal vanilkový rožtek. „Toto je najnovšia konzola. Vyšla tento rok. Ocko mi ju kúpil hneď, ako sa dostala do obchodov.“ Uškrnula sa Lili. „A čo tie hračky vzadu, nehraávaš sa s nimi?“ Spýtali sa dievčatá prekvapene. „Tamto? Ale kdeže. Také hračky mi stále posiela teta z Ameriky, vôbec ma to nebaví, ale ona ich aj tak stále posiela, je to na nič.“ Odvrkla Lili a vrátila sa k svojej hre. „Páni, čo by som ja dala za také hračky.“ Povzdychla si Naďka a Katka ju súcitne potľapkala po pleci.

